

100. møde

Fredag den 8. september 2006 kl. 10.00

Dagsorden

1) Eventuelt: Første behandling af beslutningsforslag nr. B 146:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk sømilitært bidrag til den udvidede FN-styrke i Libanon (UNIFIL).

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 7/9 2006).

Samtykke til behandling

Formanden:

Den sag, der er opført på dagsordenen, kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den eneste sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 146:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk sømilitært bidrag til den udvidede FN-styrke i Libanon (UNIFIL).

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 7/9 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Den 12. juli 2006 iværksatte Hizbollah et angreb på Israel. Efter 31 dages fjendtligheder med betydelige menneskelige og materielle tab vedtog FN's Sikkerhedsråd resolution 1701 den 11. august. 3 dage efter ophørte kamphandlingerne på begge sider af grænsen.

FN-resolution 1701 betyder, at FN's styrke i Libanon, kaldet UNIFIL, kan forstærkes med op til 15.000 personer. Opgaverne for det forstærkede UNIFIL er bl.a. at overvåge, at våbenhvilen bliver overholdt; at støtte deployering af den libanesiske hær til det sydlige Libanon i takt med en tilbagetrækning af de israelske styrker; at assistere med udbringning af humanitær hjælp; at støtte Libanons etablering af en våbenfri zone syd for Litanifloden, så der ikke er bevæbnede personer eller militært materiel, som ikke tilhører regeringshæren eller UNIFIL; samt på anmodning fra den libanesiske regering at støtte grænsekontrol, der skal forhindre tilførsel af våben til Hizbollah og andre grupper i landet.

Det overordnede formål med FN-indsatsen er således at støtte den libanesiske regering i at sikre kontrol med hele landet, så fornyede kamphandlinger forhindres og der sikres rammer for en varig fredsløsning.

Et vigtigt element i UNIFIL's varetagelse af opgaven er udsendelse af sømilitær kapacitet, der kan bistå med at håndhæve den af FN vedtagne våbenembargo. Derudover skal UNIFIL's flådestyrke indsamle efterretninger, så Libanon og FN bevarer et samlet overblik over situationen i området.

På denne baggrund støtter Venstre regeringens forslag om, at Danmark stiller med et sømilitært bidrag, der kan bestå af op til én korvet og to Standard Flex-skibe, altså maksimalt tre flådefartøjer, foreløbig med udsendelse i op til 3 måneder, men med mulighed for forlængelse.

Venstre mener, at det internationale samfund, herunder ikke mindst de europæiske lande, må påtage sig opgaven med at sikre fred og stabilitet i Libanon. Danmark må påtage sig sin del af opgaven. Hvis en krig får lov til at udvikle sig i Libanon, kan det få uoverskuelige konsekvenser, ikke alene for Mellemøsten, men også for os her i Europa. Vi skal slukke branden, inden den for alvor blusser op.

Kl. 10.05

Specielt finder Venstre det afgørende, at Libanons regering støttes i bestræbelserne på at genskabe kontrollen med hele landet, så det ikke længere kan lade sig gøre for Hizbollah og andre paramilitære grupper at skabe ustabilitet i Libanon og true sikkerheden i det nordlige Israel. Venstre er derfor tilfreds med, at det danske flådebidrag udstyres med et robust mandat til magtanvendelse, så der aktivt kan sikres en effektiv kontrol med, at der ikke fragtes våben og andet militært materiel til Libanons havne.

Venstre tilslutter sig regeringens beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Nu har ordføreren fra Venstre talt meget om Hizbollah og den militære magt, som Hizbollah har udøvet. Så vil jeg spørge, om hr. Kristian Pihl Lorentzen er bekendt med, at den meget anerkendte menneskerettighedsorganisation Human Rights Watch har lavet en rapport, som konkluderer, at Israel har begået krigsforbrydelser i Libanon. Var det ikke en idé at fokusere lidt på de meget massive krigsforbrydelser, der er blevet begået af Israel i Libanon?

Over 1.000 civile libanesere er døde, det er over ti gange så mange, som er slået ihjel af Hizbollahs raketter. Var det ikke en idé at fokusere lidt på det og på, hvordan man f.eks. kan lave en våbenembargo over for et land, Israel, der står bag sådanne krigsforbrydelser?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Når jeg nævner Hizbollah, så er det med udgangspunkt i FN-resolution 1701, hvor det klart bliver fastslået, at Hizbollah iværksatte et angreb den 12. juli; det er et faktum, som jeg tager udgangspunkt i. Jeg har ikke forholdt mig til, hvilke kamphandlinger der foregik under de 31 dages fjendtligheder, men et sikkert: Nu har vi FN-resolutionen, og det, der er opgaven for os nu, er at bistå FN og det internationale samfund med at få skabt fred i området; det er det, vi debatterer her i dag.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg synes ikke, hr. Kristian Pihl Lorentzen forholder sig særlig aktivt til, at der er blevet begået massive krigsforbrydelser i Libanon, det er dokumenteret, og at man derfor også bør forholde sig til og være meget kritisk over for Israel. Men det er bare nogle dages krig, og der er 1.000 døde libanesere, og det vil hr. Kristian Pihl Lorentzen åbenbart ikke forholde sig til. Det synes jeg er meget mærkeligt.

For det, det handler om, er – uanset FN-resolution – at man bliver nødt til at have en balanceret holdning til det her. Ellers kan jeg garantere hr. Kristian Pihl Lorentzen for, at den resolution, der ligger her, bare bliver en lille pause i

noget, som vil blive en krig, som bare fortsætter. Så jeg synes, Venstre skulle overveje sin holdning til, hvordan man adresserer det her, at man måske skulle kritisere et land, som har begået massive krigsforbrydelser, noget mere, end Venstre åbenbart har tænkt sig at gøre.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Så vidt jeg har forstået det, har Enhedslisten en generel holdning om at bakke op om FN og de operationer, som FN iværksætter. Og den her operation iværksættes på grundlag af en FN-resolution, der er udarbejdet i overensstemmelse med den libanesiske regerings ønsker. Derfor synes jeg, at hr. Rune Lund prøver at tage opmærksomheden lidt væk fra det, det handler om, nemlig at der nu er skabt en våbenhvile, og at vi nu skal sikre grundlaget for en varig fred, herunder en humanitær indsats og genopbygning af Libanon.

Jeg synes, at hr. Rune Lund skulle overveje, om ikke man skal gå ind og bakke FN's resolution op, og derfor har jeg da også en forventning om, at Enhedslisten også kan bakke op om det her flådebidrag fra Danmarks side.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det var da fantastisk at høre hr. Kristian Pihl Lorentzen sige, at vi nu skal bakke op om FN, når Venstre og regeringen sammen med Dansk Folkeparti gik i krig i Irak på trods af FN, uden en FN-beslutning. Det er da en stor kærlighed til FN, der lige pludselig kommer frem, men det er åbenbart efter behov.

Men jeg kan sige, at i Enhedslisten har vi altid haft det sådan, at vi har taget stilling til tingene ud fra, hvad vi mente om dem, og ikke pantsat vores holdning hos FN eller hos andre. Derfor er vi flere gange også gået imod ting, selv om FN har sagt det, for FN er jo et organ, hvor f.eks. USA har meget stor magt.

Vi har ikke tænkt os at støtte de der skibe, men det er ikke det afgørende. Det, vi vil prøve at spørge til hos Venstre, er: Er Venstre indstillet på, at hvis ikke man ser på det her som en helhed og sørger for at få skabt en balance, sørger for at få kritiseret også de ting i Israel, der er, så bliver der kun en pause i krigen og ikke en fredsproces?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Nu ved hr. Frank Aaen jo godt, at det, der foregår i Irak i øjeblikket, faktisk foregår på et FN-mandat.

Kl. 10.10

Men ellers går jeg ud fra, at også Enhedslisten er enig i, at Libanons regering skal støttes i at genskabe kontrol med hele landet som basis for en varig fred, og det er det, det her handler om. Det handler om, at vi går ind og hjælper med at sikre, at der ikke kan tilføres flere våben til Hizbollah og andre grupper, som kan skabe ustabilitet i landet. Det er sagens kerne i det her. Det tror jeg også Enhedslisten ved, men det er, som om man er i gang med udenomssnak.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

En varig fred i det område sikres kun, hvis vi for alvor kommer i gang med en proces, der sikrer, at palæstinenserne får deres egen stat. Hæmskøen for det er Israels politik. Derfor bliver man nødt til at være hårdere og skarpere over for Israel, herunder deres krigsforbrydelser i Libanon; herunder at de bliver ved med at oprette flere bosættelser på Vestbredden; og herunder at de bomber Gaza sønder og sammen og myrder mennesker i stort tal.

Hvis ikke man vil tage fat i det, så bliver det her under alle omstændigheder, uanset hvor mange krigsskibe man sender derned, bare en pause i krigen – og så starter det igen, og vi kan endnu engang se til, mens tusindvis af uskyldige civile bliver myrdet.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg kan høre, at hr. Frank Aaen nu også begynder at blande Gaza og andre forhold ind i det her, og så er vi ved at være langt ude i periferien af det.

Det her handler isoleret set om, at vi har fået en våbenhvile, og nu skal vi sikre, at der ikke tilføres flere illegale våben til Libanon. Det står jo klart, at både Israel og den libanesiske regering bakker op om den her FN-resolution, og nu drejer det sig om, at vi sætter power bagved, så vi får den her resolution implementeret som basis for en varig fred. Det er det, det handler om.

Formanden:

Tak til hr. Kristian Pihl Lorentzen, og så er det hr. Per Kaalund som ordfører.

Per Kaalund (S):

Det er på sin vis både sørgeligt og trist, at Folketinget i dag skal tage stilling til at sende danske flådefartøjer til det østlige Middelhav ud for Libanons godt 200 km lange kyst.

Vi har været vidne til efter vores opfattelse helt unødvendige krigshandlinger mellem Israel og Hizbollahmilitseren, hvor Israel har sønderbombet Beirut og den sydlige del af Libanon, drevet 1 million mennesker på flugt, ødelagt mange tunneler, boliger, infrastruktur, oliedepoter, og hvad man ellers kan nævne.

Hizbollah har på den anden side sendt i tusindvis af raketter ind over Israel med døde og kvæstede som resultat og også skader på bygninger m.v. Det er en konflikt, som har kostet livet for over 1.000 mennesker, for ikke at nævne de mange sårede.

Vi er også vidne til, at gensidige provokationer mellem de to parter er helt ude af proportion. Der er kun tabere i denne sag, ingen sejrherre. Det skulle da lige være Hizbollah, der tilsyneladende er blevet helte i den arabiske verden.

Det internationale samfund må igen gribe ind. Der er nu en FN-resolution, og det synes vi er godt, også at den er vedtaget i bred enighed. Formålet, som fremgår af resolutionen, er at assistere den libanesiske regering med at udbrede sin myndighed i hele landet, også den sydlige del af Libanon, at forhindre nye krigshandlinger og skabe rammer for en varig fred. Det vil bl.a. bestå i, at Libanon selv vil sende omkring 15.000 soldater til den sydlige del af Libanon, og at FN vil stille med yderligere ca. 15.000 soldater.

Det danske bidrag, som vi tager stilling til i dag, er vi enige i. Det er et flådebidrag med op til tre skibe, sammenlagt ca. 180 mand. Efter vores opfattelse kunne vi måske have gjort større nytte ved at stille et landmilitært bidrag i form af soldater fra hæren, ikke fordi vores flåde ikke er udmærket, den har før været i Middelhavet og kan løse disse opgaver, men der er brug for mange soldater på land. Vi har jo den holdning, at vi skal ud af Irak, hvor vi i dag har ca. 500 soldater. Den kapacitet kunne vi passende sætte ind i den sydlige del af Libanon, den ville nok gøre mere nytte der end i Irak.

Kl. 10.15

Vi står nu over for, at der skal ske noget genopbygning. Et er, at parterne ødelægger en hel masse for hinanden, og at det internationale samfund så skal bidrage økonomisk og humanitært og på anden vis til genopbygning af områ-

det. Vi må også håbe, at der nu kommer gang i fredsbestræbelserne, og at køreplanen for fred også kan blive aktiveret igen. Vi kan jo lige så godt se i øjnene, at endemålet, at Palæstina bliver en selvstændig stat, skal nås på et eller andet tidspunkt, samtidig med at Israel skal have fornøden sikkerhed.

Socialdemokratiet kan give tilslutning og samtykke til beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg ved, at Socialdemokraterne i mange år f.eks. har kæmpet for palæstinensernes sag, og det er ikke nogen hemmelighed, at Enhedslisten og Socialdemokraterne meget trækker på samme hammel i de her spørgsmål, det skal der ikke være nogen tvivl om.

Derfor kunne jeg også tænke mig at spørge, om ikke hr. Per Kaalund synes, det kunne være en god idé at få undersøgt de krigsforbrydelser, som Israel har begået i Libanon, noget nærmere og også få undersøgt de krigsforbrydelser, som er begået af Hizbollah med hensyn til at sende raketter ind over Israel, at man får undersøgt dem og fordømt de mennesker, som eventuelt måtte være skyldige. Ville det ikke være noget, som Socialdemokraterne ville være med til at presse regeringen til?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Nu er det jo således, at den første, der omkommer i krigshandlinger, er sandheden. Det er oplagt, at der med de handlinger, der er foregået over en periode på en god måneds tid, 4-5 uger, er forekommet ting, sandsynligvis på begge sider, som er uacceptable i henhold til folkeretten, menneskerettigheder osv. Vi er da interesserede i at få afdækket det, og vi er overbeviste om, at de internationale organer, der er til at klare den slags ting, også vil komme i funktion her, og så må det jo vise sig, hvad der er op og ned i de sammenhænge.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg er glad for, at Socialdemokraterne støtter et arbejde for, at vi må have fundet dem, som er skyld i de her massive krigsforbrydelser, som er blevet begået, de krigsforbrydelser, som menneskerettighedsorganisationen Human Rights Watch har dokumenteret.

Jeg vil så også stille et andet spørgsmål. Det drejer sig om den associeringsaftale, som Israel har med EU, hvor der jo tydeligt står, jeg har aftalen her i hånden, at for at sådan en aftale kunne indgås, skal den være baseret på respekten for menneskerettigheder som et helt centralt element. Er hr. Per Kaalund ikke enig i, at respekten for menneskerettigheder ikke er et centralt element i krigsforbrydelser begået mod Libanon?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Krigsforbrydelser respekterer ikke folkeretten og menneskerettigheder, det ligger jo i hele sagens natur. Det vil nok gå for vidt at skulle klare hele Mellemøstenproblematikken i dag, da den jo er omfattende og tidkrævende, herunder også Israels forhold til EU. Jeg er overbevist om, at EU fra sag til sag vurderer, hvad der er op og ned i de sammenhænge.

Formanden:

Tak til hr. Per Kaalund. Så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører.

Hans Kristian Skibby (DF):

Ordførere før mig har jo i nøje, detaljerede beskrivelser fortalt om, hvad der ligger til grund for den her FN-resolution, som er årsagen til, at vi i dag er indkaldt til Folketinget ekstraordinært for at førstebehandle det her beslutningsforslag om, at Danmark skal være en del af en styrke, som skal forsøge at skabe en stabilisering af forholdene i Libanon til et troværdigt niveau.

Dansk Folkeparti er selvfølgelig også interesseret i at støtte det her initiativ. Hvis vi kigger bare lidt tilbage på sommerens begivenheder, specielt i juli og august måned, så så vi konflikten spidse til mellem Hizbollah og den israelske regering, hvilket så endte med, at man fra Israels side valgte at gå hårdere til værks, end mange måske havde håbet på, troet på eller frygtet.

Men sådan var vilkårene, og det betød selvfølgelig også, at hele FN-diplomatiet stod foran en stor diplomatisk opgave med at få forsøgt genskabt en situation, som kunne gøre det trygt for folk at vende tilbage, eksempelvis til de steder, de var fordrevet fra, deres boliger osv.; og også en situation, hvor man var i stand til også rent demokratisk at få stabiliseret det libanesiske samfund.

Der er det da trods alt glædeligt, kan man sige, at FN i den her forbindelse besidder ikke blot

diplomati, men også telepati, for det er jo faktisk lykkedes for FN at synliggøre over for Danmark, hvad det er, man gerne vil have vi skal bidrage med. Og tilfældigvis er det faktisk det eneste, som vi overhovedet har at bidrage med i den situation, som Danmark befinder sig i i dag.

Kl. 10.20

Vi har så mange soldater på missioner i Afghanistan og Irak og andre steder, at vi ikke har været i stand til på et sikkerhedsmæssigt, fagligt, grundigt og militært udstyrsmæssigt niveau at stille med en styrke til den landbaserede indsats i Libanon. Derfor er det selvfølgelig glædeligt, at man efterspørger et dansk sømilitært bidrag, som kan være med til at sikre en fremtidig fredsløsning for situationen i Libanon.

Dansk Folkeparti kan tilslutte sig alle de forskellige bemærkninger, der ligger til beslutningsforslaget, og vi kan også tilslutte os resolutionen fra FN med alle de kriterier, som ligger i den beskrivelse, der er i beslutningsforslaget om, hvad det er for nogle aktiviteter, som FN skal udvide deres arbejde i Libanon med ud fra den resolution, som allerede er der i forvejen. Men jeg vil gerne tillade mig at stille et par spørgsmål til udenrigsministeren, som jo er til stede i salen i dag, om det her forslag.

Det ene drejer sig om den sidste pind i beslutningsforslaget om sikring af en våbenembargo, hvor man selvfølgelig vil sikre en nødvendig grænsekontrol også fra søsiden. Der vil jeg gerne høre udenrigsministerens vurdering af mulighederne for eller truslen om, at det iranske styre skulle finde på at forsøge at levere forsyninger ad søvejen til Hizbollahstyrker i Libanon. Vi ved jo, at de meget gerne vil bruge våbnene, hvis de får dem. Det var det ene punkt.

Det andet er, at der i beslutningsforslaget står, at vi, såfremt vi stiller med både en korvet og to af de her Standard Flex-skibe, så også skal bidrage med en logistisk støtteenhed, der skal placeres på Cypern. Der vil jeg gerne spørge udenrigsministeren: Såfremt man ikke beder om begge dele, altså både Standard Flex-skibe og en korvet, vil man så stadig væk have brug for en støttefunktion i land på Cypern med 20 ansatte?

Det sidste spørgsmål drejer sig om, at der i beslutningsforslaget nævnes bruttoudgift på 39 mio. kr. i 2006 på grundlag af de udgifter, vi forventer at få i 2006, hvor der dog efterfølgende vil blive en efterregulering over mellemregninger med FN. Der kunne jeg godt tænke mig at høre, om der ligger et tal for, hvad man forventer at udgiften vil være på årsbasis.

Det skulle være mine indledende kommentarer.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Som det nok er gået op for Folketinget, synes Enhedslisten, at den her resolution, som er blevet vedtaget i FN, er ubalanceret, og at den er vedtaget på baggrund af, at der er et land, der er blevet bombet sønder og sammen – det er Libanon – og som derfor er blevet nødsaget til at acceptere noget, som netop er ubalanceret.

Lad os tage fat i våbenembargoen, som hr. Hans Kristian Skibby selv nævner. Der snakkes om våbenembargo i forhold til Libanon. Det synes jeg er fornuftigt. Men hvorfor spørger hr. Hans Kristian Skibby ikke udenrigsministeren, om udenrigsministeren kan garantere, at den fred, der er indgået, betyder, at Israel ikke kan importere nye klyngebomber fra USA, som man kan smide i Libanon, ligesom man har gjort? Det synes jeg ville være et lige så godt spørgsmål, og det spørgsmål vil jeg da gerne stille til udenrigsministeren. Det er hermed stillet.

Men alle de krigsforbrydelser, der foregår, klyngebomber, der bliver smidt, betyder de ikke, at de mennesker, som har begået de krigsforbrydelser, burde stilles for en domstol, og burde det ikke have været en del af en FN-resolution?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Endnu en gang oplever vi Enhedslisten være utrolig bekymret over hele situationen, og jeg vil da ikke afvise, at man også skal være bekymret over situationen, men det er også netop det, som FN er. De tager aktion på, at der er en problemstilling i verdenssamfundet generelt, som gør, at man i visse dele af verden oplever fjendtligheder mellem befolkningsgrupper osv. Derfor er FN i dag involveret i mange forskellige konfliktløsninger rundt omkring i verden.

Det undrer mig da ufattelig meget, at netop Enhedslisten ikke er interesseret i at støtte en FN-resolution, som vil gøre nytte ved at sørge for, at Hizbollahmilitærgrupper ikke får adgang til øget anvendelse af våben. Det er jo faktisk det, der er tilfældet her. Ved at modsætte sig det her beslutningsforslag er Enhedslisten sådan set med til at acceptere, at våben frit kan komme flyvende og sejlene og kørende ind over grænserne til Libanon til stor gene for hele freden i Mellemøsten. Det kan jeg simpelt hen ikke forstå at Enhedslisten kan stå og forsvare.

Kl. 10.25

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Problemet er, at den her resolution netop ikke tager hånd om alle de våben, der flyder ind over grænsen. Det kan godt være, den gør det i forhold til Libanon – nu får vi se, hvordan det kommer til at virke i praksis; det kan jeg godt have mine bekymringer over – men den stopper jo ikke eksporten af våben til Israel, som har begået langt de største overgreb mod de civile, Israel, som er skyld i, at over tusinde civile libanesere er døde.

Derfor vil jeg gentage mit spørgsmål til hr. Hans Kristian Skibby: Synes hr. Hans Kristian Skibby ikke, at FN-resolutionen er ubalanceret, når man f.eks. ikke tager fat på at starte en retssag mod de mennesker, som har begået krigsforbrydelser i forbindelse med den krig, der er foregået, og som vi diskuterer her i dag?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det undrer mig igen utrolig meget, at Enhedslistens ordfører kan sætte en sammenlignelighedsgang ind af den her karakter imellem retten til at forsvare sig og til at købe våben på verdensmarkedet for en selvstændig, suveræn nation som Israel og så sidestille det med, at Hizbollah nærmest skal have de samme rettigheder. Der er altså forskel på, om man er en nation og et demokrati, eller om man er en terrororganisation eller nogle, som har lyst til at sende terrorangreb ind over andre nationer. Der er stor, stor forskel. Derfor kan jeg slet ikke se fornuften i det spørgsmål, som bliver stillet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen sagen er, at Enhedslisten både fordømmer terrorangreb mod byer i det nordlige Israel udført af Hizbollah med raketter, der rammer civile, og Israels angreb i Libanon, der i vid udstrækning har ramt civile. Det er jo forskellen på Enhedslisten og Dansk Folkeparti, at Dansk Folkepartis hr. Søren Espersen, når der f.eks. kommer en ulykke som i Qana, hvor et meget stort antal civile bliver bombet af israelsk militær, en klar overtrædelse af krigens love, siger, at det er krigens pris, hvorimod man ikke har noget besvær med at kritisere den anden side.

Hvis vi sammenligner de to sider med hensyn til, hvad der er foregået af angreb på civile,

så er der jo slet ikke i størrelsesordenen nogen sammenligning mellem det, Israel har begået over for Libanon, og det, Hizbollah har begået over for Nordisrael. Vi tager afstand fra begge dele. Det gør Dansk Folkeparti ikke.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det kunne da være interessant, hvis hr. Frank Aaen kunne nævne mig en krig, som ikke har haft en pris. Jeg synes, det er en lidt flyvsk debat, Enhedslisten prøver på at sætte i gang her i dag. Selvfølgelig har krig en pris. Det har den altid, både økonomisk, socialt, menneskeligt, kulturelt og historisk. Det kan vi se i alle historiebøger; vi kan kigge på, hvordan det er gået igennem generationer og generationer og generationer, når der har været konflikter rundt omkring i verden. Det er der ikke noget nyt i. Selvfølgelig har krig en pris. Hvis man vil påstå det modsatte, er man jo grænsende til naiv.

Med hensyn til dræbte civile vil jeg sige, at selvfølgelig har Enhedslisten ret i, at det er dybt beklageligt, at civile bliver dræbt i en krig. Men vi må altså ikke glemme, at man i det her tilfælde har kunnet se, at Hizbollah bevidst opsætter deres skytsmateriel i områder, hvor folk bor, hvor der er børn, og hvor der er gamle osv., fordi man så ved, at man øver en større pression over for Israel til ikke at bombe de områder, fordi det så ikke kan undgås, at der er civile tab. Men det synes jeg faktisk er noget, der taler mere til fordel for, at det er vigtigt, at vi får afvæbnet Hizbollah jo før desto bedre.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Den del, hvor militser gemmer sig blandt civile og bevidst udsætter civile for fare og død, kritiserer vi også. Det gør menneskerettighedsorganisationerne også. Men det, vi bygger på, er jo menneskerettighedsorganisationernes entydige kritik af Israels bombninger i Libanon, herunder for i de sidste 3 dage at smide 100.000 klyngebomber, som mennesker i dag dør af i Libanon, når børnene samler dem op, fordi de ikke kan se, det er en bombe.

Det, jeg synes er så utroligt, er, når Dansk Folkeparti i den grad er uden kritik over for Israels overtrædelse af menneskerettighederne med deres krigsforbrydelser i Libanon. Det er det, der gør, at vi kan sige, at det her er ubalanceret, og at Dansk Folkeparti er et godt eksempel på det.

Det er aldeles ubalanceret, og derfor fører det til ikke til fred, men til mere krig.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg kan slet ikke forene min egen tankegang med den måde, som Enhedslistens ordfører skitserer problematikken i den her situation. Situationen er den, at der foregår og har foregået store angreb fra libanesisk territorium ind i Israel. Vi oplevede endvidere gang på gang – vi så det – at man fangede israelske soldater inde i Israel, og så krævede man i øvrigt, at Israel skulle frigive flere hundrede mennesker, som havde en anbringelsesdom i israelske fængsler.

Kl. 10.30

Der kunne det være spændende at se, hvad der ville ske, hvis det havde været omvendt. Hvis vi nu prøver at konvertere tingene til egne breddegrader, hvordan ville Enhedslisten så reagere, hvis det havde været tyskere, som kom til Danmark og tog vores politibetjente med tilbage til Tyskland og sagde, at nu ville de gerne have frigivet alle tyske fanger i danske fængsler? Det kunne måske – som i dette tilfælde – være nogle, som ønskede at begå terrorangreb og mord i Danmark.

Den måde kan et demokratisk land ikke operere og samarbejde og forhandle med andre grupper på, og derfor sagde Israel til sidst: Nu er bægeret altså fyldt, nu er vi nødt til at reagere for at forsvare vores eget land. Og jeg synes, at det, de gjorde, var fuldt ud legitimt.

Formanden:

Tak til hr. Hans Kristian Skibby. Og så er det hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (KF):

Det Konservative Folkeparti kan støtte beslutningsforslaget. Det er i alles interesse, at konflikten mellem Israel og Hizbollah standses hurtigst muligt. Ikke mindst Libanon har en interesse i, at konflikten bringes til ophør. Libanon har brug for hjælp til at få styr på situationen.

Med FN's resolution 1701 udvides den eksisterende FN-styrke i Libanon med op til 15.000 mand. Sammen med Libanon skal FN så sikre, at den libanesiske regering igen får kontrollen over deres eget land.

I den forbindelse er der behov for, at nogle hjælper med at holde øje med eventuelle våben-transporter til Libanon. Der er behov for et sømilitært bidrag, som kan sikre, at banditterne

ikke bare vælger at benytte søvejen. Her kommer Danmark ind i billedet. Vi kan, og vi vil hjælpe med at sætte rammerne for en varig fredsløsning, og vi har muligheden for at assistere med et sømilitært bidrag. Vi har skibene, vi har personellet, og vi har kompetencen til at løse opgaven i samarbejde med andre lande, f.eks. under tysk ledelse.

Vi støtter fra konservativ side samtidig, at flådestyrken får et robust mandat for magtanvendelse, der ud over adgang til at anvende magt i selvforsvar også vil omfatte muligheden for at anvende magt til at gennemføre de pålagte opgaver.

Vi støtter således beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg vil godt spørge hr. Tom Behnke, om hr. Tom Behnke synes, at den resolution, der er vedtaget i FN, er så balanceret, som den burde være.

Nu nævner hr. Tom Behnke selv en våbenembargo. Burde der ikke også indføres en våbenembargo over for Israel, i og med at det er Israel, som har begået langt de fleste mord på civile? Over 1.000 civile libanesere er døde; over ti gange så mange civile libanesere er døde som civile israelere. Enhver civil, der dør, er noget forfærdeligt, det er et tab, men vi bliver da nødt til at se på, at når man indfører en våbenembargo over for én part, bør man også kigge på en våbenembargo over for den anden part.

Så det var et eksempel på et sted, hvor jeg synes at FN-resolutionen kunne have været mere afbalanceret. Hvad synes hr. Tom Behnke?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Det er vores klare opfattelse, at der er balance. Og vi skal huske på, at det er et enigt Sikkerhedsråd, der har vedtaget resolution nr. 1701 – et enigt Sikkerhedsråd. Der har ikke været nogen tøven på noget tidspunkt. Det må dog gøre et vist indtryk.

Det, som forslaget her handler om, er, at vi fra dansk side afgiver et tilbud om, at vi gerne vil hjælpe til med at standse den væbnede konflikt, så vi kan komme videre i retning af en varig fredsløsning i området. Det er muligt, at Enhedslisten er imod det, det er muligt, at Enhedslisten har alle mulige argumenter for at være imod det, men for os er det indlysende logisk, at kan vi, så skal vi – i det omfang, vi kan – sammen med alle andre lande hjælpe med til at

standse konflikten, så vi igen er i stand til at sætte os ved bordet og få forhandlet nogle varige fredsløsninger på plads.

Det er præcis det, som beslutningsforslaget her går ud på. Det går ikke ud på alle de andre ting, som Enhedslisten ønsker at bringe ind i debatten. Dem må vi tage ved en anden lejlighed. Her handler det altså om, at vi giver et tilbud til Libanon om at få ro på egen bagsmæk.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Hr. Tom Behnke tager fejl. Det er lige præcis det, debatten handler om. Og det, som er Enhedslistens pointe i den her debat, er, at den resolution, der ligger nu, ikke er afbalanceret, og at den ikke vil føre til fred. Det er et plaster på et åbent benbrud. Og det synes jeg også hr. Tom Behnke skulle tage at forholde sig til.

Hr. Tom Behnke mener så ikke, at der skal indføres en våbenembargo over for Israel, men at der skal indføres en embargo over for den anden part, Libanon. Det synes jeg da er dobbeltmoral.

Hvad med krigsskadeerstatninger? De er ikke nævnt i FN-resolutionen. Vi har at gøre med Libanon, et land, som er blevet bombet sønder og sammen; der er åbenbart ikke nogen, der skal betale en krone til dem. Det er da helt utroligt. Hvordan er det en forudsætning for fred? På den måde er der så mange ting i den FN-resolution, som vil betyde, at den resolution kun resulterer i en pause i krigshandlingerne, og det er det, som vi burde diskutere, men det er så det, hr. Tom Behnke ikke har lyst til at diskutere her i dag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Altså, nu skal vi huske på, at både Danmark og mange andre lande sideløbende med det her er i gang med at give bidrag til genopbygning af det sydlige Libanon. Det er gået fuldstændig hen over hovedet på Enhedslisten, og det er beklageligt, men det er et faktum.

Derudover er det sådan, at Enhedslisten har det synspunkt, at resolutionen ikke er afbalanceret. Det er fint nok, det kan Enhedslisten jo fremføre, når de er på talerstolen. Det er et synspunkt, men det er et synspunkt, vi ikke deler, og så er den jo egentlig ikke længere.

Det er jo imponerende, at hr. Rune Lund kan blive ved med at stille det samme spørgsmål –

men det er naivt. Sagen er, at vi er uenige. Så enkelt er det, og vi har i Det Konservative Folkeparti intet imod at være uenige med Enhedslisten på det her punkt.

Formanden:

Tak til hr. Tom Behnke. Så er det hr. Morten Helveg Petersen som ordfører.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre støtter beslutningsforslaget om dansk deltagelse i FN's udvidede rolle for UNIFIL.

Konflikten mellem Hizbollah og Israel har haft katastrofale konsekvenser for det libanesiske og det israelske folk, og konflikten har forrykket magtbalancen i Mellemøsten. Det må stå klart, at israelerne og libaneserne ikke selv kan skabe fred; det internationale samfund skal tage ansvar, og derfor kan vi ikke andet end at træde til, når FN kalder, som man gør det med grundlag i den resolution.

Krigen var et resultat af store svigt. Det internationale samfund svigtede det svage libanesiske demokrati. Syrien og Iran svigtede det libanesiske folk. Resultatet var, at Hizbollah blev en stat i staten, Israel blev udsat for raketangreb. Israel svigtede ved at reagere på provokationer med en uforholdsmæssig magtanvendelse. USA svigtede ved at give Israel carte blanche til det, og vi har kritiseret den danske regering for ikke just at være præget af selvstændig tænkning i konflikten her.

Alt for sent står det klart, at konflikten ikke har en militær løsning, og det er så den libanesiske befolkning, der betaler prisen for den lærestreg. Men med resolution 1701 er det på tide at se fremad, og vi hilser det velkommen, at Danmark bidrager substantielt til UNIFIL.

Overvågning af de libanesiske farvande er en vigtig opgave. I Det Radikale Venstre var vi gerne gået endnu videre. Vi så gerne, at vi i øvrigt havde en generel diskussion om prioritering af vores internationale indsats i forhold til, hvad vores forsvar bidrager med og bidrager til. Vi har også for vores vedkommende peget på Irak som et eksempel på en aktion, en operation, der kunne nedprioriteres, eventuelt til fordel for et styrket bidrag, såfremt det måtte være relevant, i Mellemøsten.

UNIFIL kan ikke skabe varig fred alene. Løsningen er som sagt politisk, hvorfor vi glæder os over, at EU-landene har fundet sammen om en fælles mission. Et sådant langsigtet politisk en-

gagement er forudsætningen for, at den libanesiske regering kan få fuld kontrol over hele sit territorium. Vi tror grundlæggende på, at et stabilt og demokratisk libanesiske demokrati kan være med til at sikre Israel mod angreb. Det kræver dog, at Israel respekterer og støtter Libanons regering, og at Hizbollah vælger demokratiet frem for sværdet.

Men vi håber på, at dette nye europæiske engagement kan bane vej for et generelt stærkere fokus på at skabe fred og demokrati i Mellemøsten. Vi håber også på, at der efter det amerikanske midtvejsvalg kan komme nye toner fra USA.

Danmark bør understøtte dette europæiske engagement med mere end et par skibe. Libanon skal genopbygges, og Iran må ikke være de eneste, der betaler den regning gennem Hizbollah. Derfor bør Danmark investere mere i Libanons genopbygning; vi så gerne, at der blev investeret 250 mio. kr. over 5 år.

Kl. 10.40

Jeg vil gerne kommentere to yderligere forhold i konflikten. For det første: Den store danske indsats fra danske myndigheder forbundet med at hjælpe danske statsborgere ud af krigszonen. Det fortjener al mulig ros. For det andet: Israels anvendelse af klyngebomber. FN anslår, at der ligger 100.000 ueksploderede sprængstykker i beboede områder i Libanon, hvilket er helt uacceptabelt. Vi må sige fra, sikre os, at klyngebomber ikke anvendes i nærheden af civile eller måske forbydes generelt. Jeg vil derfor gerne bede udenrigsministeren om at redegøre for den danske regerings holdning til netop det spørgsmål.

Det var måske på sin plads at tage nogle nye initiativer i regi af EU, i regi af NATO, for at skabe klare rammer for brug af klyngebomber. USA er, som jeg forstår det, allerede i gang med at undersøge Israels brug af klyngebomber, og måske kunne NATO-topmødet i Riga senere på året være en glimrende anledning til, at den danske regering rejste denne diskussion.

Fred i Libanon nu, fred i Mellemøsten generelt. Det er selvsagt store, vigtige opgaver. Et dansk flådebidrag er et vigtigt og rigtigt skridt. Vi kan støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg siger tak for en god ordførertale, som jeg på mange måder synes var meget dækkende, også i

forhold til det, som Enhedslisten mener i den her sag.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Morten Helveg Petersen, om han og Det Radikale Venstre ikke godt kunne have tænkt sig en mere afbalanceret resolution. Jeg har nævnt nogle af de ting, som jeg mener burde have indgået i en sådan resolution, i de korte bemærkninger, jeg har haft til nogle af de andre ordførere. Det drejer sig bl.a. om, at de skyldige i krigsforbrydelser bør sættes for en domstol – og det gælder både israelere og folk i Hizbollah. Det gælder også, når man snakker om en våbenembargo over for Hizbollah; så skal man også tage den samme diskussion i forhold til Israel.

Der er andre emner, som jeg vil komme ind på i min ordførertale, som jeg mener burde have været med.

Men bekymrer det ikke ordføreren for Det Radikale Venstre, at den resolution mangler en mere afbalanceret tilgang, hvilket jo dybest set betyder, at den her resolution meget hurtigt kan blive en kort pause i noget, som bare er en krig, der vil fortsætte?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg tror, at når man diskuterer konflikten i Mellemøsten, vil der altid være grund til bekymring – der har altid været grund til bekymring. Derfor er det da bestemt også en relevant pointe, om grundlaget for resolutionen er stærkt nok.

Jeg kan da også have mine bekymringer for, hvordan det her føres ud i livet. Det tror jeg da enhver, der er optaget af, hvad der foregår i Mellemøsten, er bekymret for. Men vi er vel nødt til at fastholde, at med det, som vi behandler i dag, og den resolution, der ligger til grundlag for det, står vi i den situation, om vi skal sige ja eller nej til at bidrage. Og der lander vi for vores vedkommende på et klart ja til at bidrage.

Jeg må tilstå, at jeg har lidt svært ved at forstå Enhedslistens argumentation. Jeg kan godt forstå, at man kan have bekymringer, jeg kan godt forstå, at man gerne vil diskutere indholdet af resolutionen, det er helt fair, men når man til syvende og sidst skal træffe en beslutning, i forhold til om man vil bidrage eller ej, har jeg svært ved at forstå, at Enhedslisten lander på et nej – selv med de forbehold, der er i forbindelse med, at der selvfølgelig er ting, også i en resolution, der kan diskuteres.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg er glad for, at hr. Morten Helveg Petersen er enig med Enhedslisten i, at vi har at gøre med en resolution, som ikke er afbalanceret nok. Det er det, som dybest set er problemet. Vi har det sådan, at der er nødt til at være nogen, som siger sandheden, og sandheden er, at med en ikke afbalanceret resolution får man ikke det nødvendige afsæt for at få en fredelig løsning, ikke bare i forhold til Libanon, men også i forhold til hele Mellemøstkongflikten. Og der er mange flere ting, som burde have været inkluderet.

Man kunne måske godt have stemt for det her, men så ville det have været vel vidende, at det ikke ville hjælpe. Det er et plaster på et åbent benbrud, og det kommer ikke til at hjælpe. Det er en meget bredere tilgang, man skal have, for at løse problemerne her. Men jeg er glad for, at Det Radikale Venstre i hvert fald en del af vejen anerkender, at det er en ikke afbalanceret resolution, som er vedtaget i FN's Sikkerhedsråd.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Nu synes jeg, hr. Rune Lund vælger at tolke mine ord. Og jeg deler ikke den grundlæggende pessimisme, som hr. Rune Lund giver udtryk for. Selvfølgelig er jeg da bekymret – det tror jeg da ethvert tænkelige væsen er i forhold til konflikten i Mellemøsten, alt andet ville da være helt mærkværdigt. Men vi finder, at grundlaget er et rigtigt grundlag, og derfor siger vi selvfølgelig ja til at støtte det beslutningsforslag, som er på bordet her i dag.

Formanden:

Tak til hr. Morten Helveg Petersen. Og så er det hr. Steen Gade som ordfører.

Kl. 10.45

Steen Gade (SF):

Det var utrolig ubehageligt at være tilskuer til krigen i sommer, som vi jo alle sammen var via medierne. Lige så glædeligt var det, at der kunne indgås en våbenhvile, og at det ved en ihærdig indsats i FN's Sikkerhedsråd lykkedes at få stoppet krigen.

Jeg synes, en del af debatten på en måde har fået det fremstillet, som om det initiativ, vi skal diskutere i dag, og i det hele taget det at få en våbenhvile, bare var rettet mod Hizbollah, men det er jo ikke sandt. Det var også rettet mod Israel, og for at ikke nogen skal misforstå det, synes

jeg selv og SF, at Israels reaktion på tilfangetagelsen af to soldater var fuldstændig ude af relation. Der var ingen sammenhæng, og deres krigsførelse kan kun fordømmes. Det at kaste så mange klyngebomber er fuldstændig utilgiveligt, og derfor er vi nu kommet dertil, at vi nu, hvor der faktisk er kommet en våbenhvile, diskuterer: Hvad skal vi så?

Og i forlængelse af diskussionen om klyngebomber, som også hr. Morten Helveg Petersen nævnte, vil jeg spørge udenrigsministeren – det ligger altså uden for dette forslag, som en del af debatten også vil gøre – om regeringen foruden at overveje noget af det, hr. Morten Helveg Petersen nævnte, også vil se på, om det på en eller anden måde vil være muligt for Danmark at hjælpe med minerydning. Det handler jo om at hindre, at mange, mange flere mennesker mister livet eller bliver lemlæstet i de kommende måneder i de områder, som man har overfyldt med klyngebomber.

Så til det, vi skal diskutere i dag. Når man skal tage stilling til, om vi skal sende soldater ud, mener jeg, at der er fire ting, man skal lægge vægt på, og den første er: Er det afgørende, at der kommer FN-tropper ind i det område, vi skal diskutere? Jeg har svært ved at forstå, at nogen mennesker kan nå til nogen anden konklusion, end at det er vigtigt, og det er vigtigt af mange grunde. Det er vigtigt, hvis Israels embargo over for Libanon stadig skal kunne ophæves. Det havde ikke kunnet lade sig gøre at ophæve den, hvis der ikke var kommet FN-tropper ind, og til dem, der er kritiske over for det, er det altså et nøglepunkt. Israels embargo over for Libanon blev kun ophævet, fordi der kom FN-tropper ind.

Skal vi komme bare lidt bedre ud af denne situation, er det også vigtigt, at Libanons regering styrkes. Det svageste element i hele forløbet er jo, at Libanons regering er så svag, så derfor er det afgørende vigtigt med en FN-styrke.

Det andet er: Er FN-mandatet sikkert, er det ordentligt? Ja, det er massivt, det er sikkert, og det er ordentligt. Det er min og SF's vurdering.

Det tredje er: Hvad skal Danmark så bidrage med? Vi vil støtte, at man bidrager med fartøjer, men vi mener også, at vores soldater skal hjem fra Irak. Jeg mener nok selv, at det ikke er sikkert, at danske landtropper ville være det bedste i den nuværende situation, og jeg er utrolig glad for, at nogle andre europæiske lande, som ikke er involveret i Irakkrisen, bidrager her. Hvis vi var blevet bedt om det, kunne man selvfølgelig

overveje det, men så skulle man jo trække dem hjem fra Irak, hvilket vi støtter.

Det sidste punkt er soldaternes sikkerhed.

Det er vel de fire ting, man skal tage stilling til, når man som ansvarlig politiker skal se på: Skal vi sige ja eller nej? Og for SF er der ikke nogen tvivl om, at her skal vi sige ja.

Så har der været rejst nogle diskussioner om, hvorvidt det kan løse alle konflikterne i Mellemøsten. Nej, det kan det ikke. Det er jo et ekstremt farligt område, og dette her er et forsøg på at forhindre, at tingene løber løbsk, og på at skabe en vis stabilisering. Den eneste løsning på konflikten i Mellemøsten er den, som også nogle af dem, der vil stemme imod, har nævnt her i dag, nemlig at Palæstina bliver en selvstændig stat og bæredygtig stat, og det vil altså sige, at den skal have et omfang og en struktur, som gør, at det er en rigtig stat. Det er den eneste løsning.

Kl. 10.50

Så kan man jo sige: Hjælper dette her på vej i den retning, eller vil det gå den modsatte vej? Man kan ikke sige, det er et kæmpeskridt fremad, men man kan sige, at der er en chance for, at det vil hjælpe på vej i den retning. I den forbindelse vil jeg sige, at jeg også ser et perspektiv i, at en række europæiske lande går så aktivt med her, for det er fornuftigt, og det er vigtigt for regionen, at Europa er mere til stede.

En anden ting er, at der skal opbygges en massiv økonomisk støtte til Libanon, og her må jeg tilkendegive, at jeg selv synes, det er lidt trist at se, at det via Hizbollah er Irans penge, som bliver uddelt til folk i det sydlige Libanon. Det havde været rart at se, at det havde været EU-penge.

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade. Så er det hr. Rune Lund som ordfører.

Rune Lund (EL):

Det er på en alvorlig baggrund, at vi er her i dag. Endnu en gang har krigen ramt Mellemøsten. Israels angreb på Libanon var totalt ude af proportioner, tilfangetagelsen af to soldater blev brugt som undskyldning for det mest massive bombardement i Israels historie. Broer, hospitalet, havne, veje og hele bydele blev lagt øde, klyngebomber blev kastet over civile områder.

Desværre har Danmark et medansvar for, at krigshandlingerne har kunnet fortsætte så længe. I årevis har Danmark accepteret eksport af våben til Israel og stemt for, at Israel har en be-

gunstiget handelsaftale med EU, selv om Israel i årevis har negligeret vedtagne FN-resolutioner. Der burde for længst have været indført sanktioner.

Under de aktuelle kamphandlinger har Danmark undladt at gøre nok. Regeringen har, da den blev presset, sagt det rigtige om våbenhvile og stop for kamphandlinger, men reelt har regeringen bakket op om USA's forhalingspolitik, der har været med til at give Israel tid til at fortsætte krigen og bombardementerne.

Som sædvanlig har de civile været de største tabere i denne sag, både i Libanon og i Israel. Enhedslisten fordømmer på det kraftigste – på det allerkraftigste – angrebene på de mange civile i Libanon og Israel, både når det gælder Hizbollah, og når det gælder de omkring 1.000 civile døde libanesere.

Der er dog ingen tvivl om, hvem der har begået de største forbrydelser. Der er over ti gange så mange døde civile libanesere som døde civile israelere. Israel tog sig ikke det besvær at skelne mellem Hizbollah og civilbefolkningen. Antallet af civile dræbte taler deres tydelige sprog. Israel undskyldte sig med, at Hizbollah gemte sig blandt de civile – noget, som siden er blevet afvist af menneskerettighedsorganisationer som det pure opspind.

Menneskerettighedsorganisationen Human Rights Watch har dokumenteret, at Israel har begået krigsforbrydelser i Libanon. Det er det, som Dansk Folkepartis ordfører, hr. Søren Espersen, så poetisk har valgt at kalde for krigens pris – en udtalelse, der faldt efter bombardementet af Qana den 30. juli.

Vi har igen og igen hørt, at konflikten startede med Hizbollahs tilfangetagelse af to soldater, men reelt har konflikten meget dybere rødder, og det er også her, man skal tænke på at gribe fat, hvis man skal løse problemerne.

Som alle de andre krige i Mellemøsten handler også denne om territorier; den handler om Israels fortsatte besættelse af områder, der tilhører nabolandene, Golanhøjderne, Shebaa Farms, Vestbredden, Gaza. Men Israel vil ikke forlade de besatte områder. Israel vil have fred og besættelser, og derfor forsøger Israel hele tiden at løse konflikten militært for selv at kunne diktere freden.

Krigen fik lov til at trække ud, fordi USA ville give Israel lov til at fuldføre denne mission. Israel ville overhovedet ikke høre tale om våbenhvile, og USA bakkede op – fred, javel, men ikke før Israel havde nået sine mål. En måned efter be-

gyndte Israel og USA imidlertid at ændre linje, fordi det blev mere og mere tydeligt, at Israel så at sige ikke kunne levere varen, og efter at have bombet Libanon sønder og sammen var det ikke så svært at få den libanesiske regering til at acceptere en våbenhvile og en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som er helt og aldeles ubalanceret til Israels fordel.

Reelt serverer resolution 1701 det, som Israel ikke kunne militært: Israel får sikkerhed på sin nordgrænse uden forhandling, uden indrømmelser og uden at opfylde FN's resolutioner, f.eks. resolution 242, som handler om, at Israel skal trække sig tilbage fra de ulovligt besatte områder, trække sig tilbage bag grænserne fra 1967.

Kl. 10.55

Jeg vil gerne nævne nogle eksempler på, hvordan man kunne have lavet en mere afbalanceret FN-resolution. Hizbollah kræves afvæbnet, og det er ganske fornuftigt, men der er kun korte formuleringer om, at Israel skal opfylde internationale resolutioner og f.eks. forlade Golan-højderne og Vestbredden. Der står intet om krigsskadeerstatning i resolutionen, selv om Libanon er blevet bombet tilbage til stenalderen, og det burde Israel betale for.

Der er lavet en sikkerhedszone i det sydlige Libanon. Hvorfor laves der ikke en sikkerhedszone i det nordlige Israel eller i det mindste en sikkerhedszone, der er ligeligt fordelt, så den ene halvdel er på den ene side af grænsen og den anden halvdel er på den anden side af grænsen? Hvorfor er der ikke tale om, at de skyldige i krigsforbrydelser skal straffes eller komme for en domstol? Det gælder både Israel, og det gælder folk inden for Hizbollah.

Vi snakker om våbenembargo – ja, fornuftigt over for Hizbollah, men hvad med våbenembargo over for Israel, som smider klyngebomber over civile områder? Vi har da at gøre med en resolution, som er superubalanceret, og som ikke er i stand til at løse problemet.

Det var selvfølgelig et fremskridt, at det omsider lykkedes at stoppe kampene, men det er ikke nok. Hvis der ikke kommer en retfærdig fred, bliver der blot tale om en pause før den næste krig.

Den indsats, der gøres nu, og det forslag, der ligger nu, kan vi ikke støtte. Vi tror ikke, det kan bidrage til en retfærdig løsning af Mellemøst-konflikten, og vi vil opfordre regeringen til i stedet for at arbejde for en ny resolution, som forpligter Israel til at sætte sig til forhandlingsbor-

det med Syrien, Libanon, palæstinenserne og andre om en fred på grundlag af resolution 242 og andre relevante resolutioner. Kun ved at løse de grundlæggende uretfærdigheder og gøre en ende på den israelske besættelse af Golanhøjderne og de palæstinensiske områder kan vi bremse tilgangen til de ekstreme bevægelser som Hizbollah i regionen og sikre en varig fred til fordel for alle befolkningsgrupper.

Vi ville gerne have stemt for dette forslag, hvis det havde været et afbalanceret forslag, der byggede på en afbalanceret resolution. Men vi kan ikke tage ansvar og stemme for noget, der bygger på, at den ene part har givet sig, fordi landet er blevet bombet sønder og sammen tilbage til stenalderen, og resolution 1701 betyder desværre intet andet end en lille pause før den næste krig.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det er jo altid spændende, når Enhedslistens politikere vil delagtiggøre Folketinget i, hvordan de kan skabe fred i hele verden. Det lyder så nemt, men det er bare underligt, at det aldrig er blevet til noget. Det skyldes, at det jo ikke er så nemt, det er jo ikke bare sort eller hvidt, sådan som det bliver skitseret af ordføreren.

Ordføreren, hr. Rune Lund, nævnte i sit indlæg hr. Søren Espersen fra Dansk Folkeparti og nævnte noget med, at det er hyklerisk, at han har udtalt, at krigen har en pris. Jeg vil sådan set bare gerne for god oplysnings skyld have ordføreren til at oplyse Folketinget ved at nævne nogle af de krige, som jo i Enhedslistens øjne have været ført, uden at der har været nogen pris, hverken socialt, mentalt, menneskeligt, kulturelt eller økonomisk.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Da jeg omtalte hr. Søren Espersen, kaldte jeg ham godt nok ikke hyklerisk, men jeg vil da gerne kvittere ved at kalde ham hyklerisk nu.

Det, der skete, da byen Qana blev bombet og der døde i massevis af civile, er et klokkeklart eksempel på krigsforbrydelser begået af Israel, og da sagde hr. Søren Espersen: Det er krigens pris. Jeg må sige, at jeg synes, det er udtryk for et noget lemfældigt forhold til civile liv, i hvert fald et meget lemfældigt forhold til civile libanesiske liv.

Jeg kan forstå, at hr. Søren Espersen ikke har den samme respekt for libanesiske liv, som han

har for israelske liv, for når det er israelske liv, er de lige pludselig meget vigtige. Jeg vil sige, at for os i Enhedslisten er et liv et liv. Et israelsk liv er lige så meget værd som et libanesisk liv, og derfor er det hyklerisk, når man kalder det for krigens pris, når der sker krigsforbrydelser, og når der sker bombninger af civile områder.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg skal da beklage, hvis jeg kom til at bruge ordet hyklerisk. Jeg synes bare, det var det ord, der kom mig på nethinden, i hvert fald da jeg hørte ordførerens tale, men så er det selvfølgelig glædeligt, at ordføreren bagefter vælger selv at bruge det indtil flere gange.

Men jeg synes ikke, ordføreren svarede på mit spørgsmål: Hvad er der forkert i, at en politiker indrømmer, at krigen har en pris? Derfor siger jeg til ordføreren, at hvis man ikke er enig i den påstand, må man i det mindste ud fra årtusinders historie kunne nævne bare ét eksempel på en krig, som ikke har haft en pris. Det synes jeg godt ordføreren kunne prøve at gøre her i dag og delagtiggøre Folketingets medlemmer i sin viden. Der er ikke så mange her i dag, men andre lytter måske med hjemme ved skærmene.

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er en noget ussel debatform, ordføreren har, når han ligesom insinuerer, at fordi der er flere dræbte på den ene side i en konflikt, er der nogle, der tager parti for den anden side i konflikten. Det synes jeg er ret smagløst.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Hr. Hans Kristian Skibby behøver ikke fortælle mig, at når der er krig, så dør folk. Det ved jeg godt. Det er det, krig går ud på. Krig går ud på at dræbe hinanden, myrde hinanden, slå folk ihjel, smadre ting. Det er derfor, krig er så forfærdeligt. Men hr. Hans Kristian Skibby må da kunne forstå, at det ikke er i orden at bombe civile boligområder, at det ikke er i orden at begå krigsforbrydelser og så bagefter høre folk gå ud og udtale: Jamen det er bare krigens pris.

Men jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti mener, at krigsforbrydelser bare er helt o.k., at det er o.k. at bombe civile boligområder – det er bare krigens pris. Men det er jo nok derfor, at jeg ikke er medlem af Dansk Folkeparti, men af Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil sige til hr. Rune Lund, at meget af kritikken eller stort set hele kritikken, også af regeringens holdning i starten af den her proces, kan jeg deltage i. Men mit ene spørgsmål går på: Kan det være rigtigt, at det, at hr. Søren Espersen og andre fra Dansk Folkeparti siger noget rablende galt og også noget, vi skal tage afstand fra, får indflydelse på, hvordan Enhedslisten stemmer til det her forslag? Det var det ene.

Det andet er, at man er nødt til at tænke konsekvenserne af sine synspunkter igennem: Hvis nu Enhedslistens synspunkt havde haft flertal i det danske Folketing – Danmark sidder i FN's Sikkerhedsråd – ville det så betyde, at Danmark i FN's Sikkerhedsråd skulle have modsat sig en våbenhvile, altså at få krigen standset? Det er jo konsekvensen af argumentationen, ikke af, at man stemmer nej til forslaget, men af den argumentation, der ligger bag hr. Rune Lunds og hr. Frank Aaens indsats i dag.

Det er jo rent faktisk sådan, at hvis der havde været flertal for det synspunkt, at resolutionen ikke er god nok, og det var Danmarks synspunkt, så ville Danmark have modsat sig, at FN fik standset krigen. Det synes jeg hr. Rune Lund må tænke lidt over.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Til det første spørgsmål om hr. Søren Espersen kan jeg sige, at jeg kan garantere hr. Steen Gade for, at hr. Søren Espersen ikke har nogen indflydelse på de ting, som bliver diskuteret og besluttet i Enhedslisten, hverken i Enhedslistens folketingsgruppe, i Enhedslistens hovedbestyrelse, i Enhedslistens forretningsudvalg eller andre steder. Så der kan hr. Steen Gade være helt rolig.

Det, som er vores udspil i forhold til den resolution, der ligger her, er at sige: Jamen vi må forhandle en ny resolution. Uanset hvor gode jeg godt ved intentionerne er hos SF, skaber den resolution, der ligger her, ikke fred; den er ikke afbalanceret; og den åbner op for, at der vil være et væld af nye kampe i fremtiden, masser af konflikter. Derfor har vi det sådan i Enhedslisten, at vi bliver nødt til at sige, og nogen bliver nødt til at sige: Den her resolution vil ikke hjælpe. Den bliver et lille plaster på et åbent benbrud.

Jeg kan sådan set godt forstå, at SF har lyst til at stemme for forslaget, fordi det måske er det bedste, der findes, og der nok ikke er andet at gøre. Sagen er bare: Resolutionen kommer ikke

til at hjælpe, den kommer til at betyde en lille pause i nogle krigshandlinger, der vil fortsætte.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Hr. Rune Lund må da også tænke over, at den her resolution, som ikke er så dårlig, som hr. Rune Lund siger, faktisk har stoppet krigshandlingerne. Det er jo realiteten. Den har stoppet krigshandlingerne, den standsede en fortsat blodsudgydelse i området.

Der er jo masser af gange, hvor vi ikke får det hele. Der er jo ingen her, der tror, at vi har løst Mellemøstenkrisen. Vi ved da godt, at det er et åbent benbrud. Til gengæld synes jeg, det er lidt mere end et plaster for det at standse krigen.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg tror godt, SF ved, at Enhedslisten ikke er interesseret i, at der er nogen krigshandlinger, som skal fortsætte. Det, som vi lægger op til, er, at der bliver en ny forhandling i FN's Sikkerhedsråd, og det er det, som den danske regering skal arbejde for.

Med hensyn til at krigshandlingerne bliver stoppet, vil jeg sige: Det, der er tale om, er, at der er blevet en pause i krigshandlingerne. Jeg kan garantere hr. Steen Gade for, at krigshandlingerne vil fortsætte. Det er det, der vil ske. Resolution 1701 stopper ikke krigshandlingerne, og samtidig er den meget ubalanceret. Der er ikke balance i den, og det synes jeg at SF også skulle forholde sig til, for det er virkeligheden, sådan som virkeligheden ser ud.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Det står klart, at hr. Rune Lund har forsøgt at udbrede den her debat til en debat om situationen i hele Mellemøsten, og det står også klart, at Enhedslisten ser Israel som den store stygge ulv i det her spil. Derfor er jeg nødt til at stille to helt principielle spørgsmål til hr. Rune Lund.

Kl. 11.05

For det første: Anerkender Enhedslisten – i modsætning til f.eks. Iran, Hizbollah og Hamas – staten Israels ret til at eksistere?

For det andet: Hvis svaret er ja, anerkender Enhedslisten så Israels ret til selvforsvar, når landet bliver angrebet, hvad enten det er raketter over grænsen mod nord fra Hizbollah eller selvmordsangreb inde i selve Israel? De to prin-

cielle spørgsmål synes jeg det ville være rart at få svar på.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Dem vil jeg meget gerne svare på.

Anerkender Enhedslisten Israels ret til at eksistere? Ja, vi anerkender Israels ret til at eksistere inden for grænserne før 1967, sådan som det også bliver beskrevet i FN-resolution 242, som siger, at Israel skal trække sig tilbage fra de besatte områder til grænserne før 1967. Vi mener, at en varig fred i Mellemøsten skal skabes ved en tostatsløsning mellem Israel og Palæstina, og at Israel i øvrigt skal trække sig tilbage fra alle de ulovligt besatte områder.

Så Israel har bestemt også lov til at forsvare sig selv, men Israel har ikke lov til at være på besat område.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Så vil jeg gerne stille et supplerende spørgsmål. Nu er det tydeligt fremgået, at Enhedslisten har temmelig meget imod den FN-resolution, som nu er blevet vedtaget, og som har ledt frem til, at kamphandlingerne er indstillet. Der vil jeg gerne spørge Enhedslisten: Hvad var alternativet? Hvordan ser Enhedslisten alternativet?

Hvis ikke der havde været nogen FN-resolution, tror Enhedslisten så ikke, at kamphandlingerne var fortsat til den dag i dag og måske flere uger frem? Ønsker Enhedslisten ikke, at der sker en standsning af den tilførsel af våben, der desværre er sket til Hizbollah gennem adskillige år? Ønsker Enhedslisten ikke, at den trafik bliver standset?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Alternativet til den FN-resolution, der ligger nu, er en ny og bedre FN-resolution. Med hensyn til alt det gode, som den her FN-resolution vil føre med sig, må jeg bare sige til hr. Kristian Pihl Lorentzen, at det ikke kommer til at ske, for den her resolution betyder højst en pause i krigshandlingerne, og krigshandlingerne vil fortsætte.

Så kan man gøre som hr. Kristian Pihl Lorentzen og bare drøne derudad med skyklapper på og sige, at nu har vi vedtaget en resolution, så bliver der fred, men sådan fungerer det altså bare ikke i virkelighedens verden.

Med hensyn til at forhindre, at Hizbollah får våben: Ja, det går jeg og Enhedslisten meget ind for. Vi går så meget ind for det, vi faktisk synes, det burde gælde alle parter i konflikten. Vi synes f.eks., at der burde indføres en våbenembargo over for Israel. Det har jeg fremført flere gange i debatten.

Jeg kan ikke forstå, hvordan Israel kan forsyne sig med klyngebomber, som de så bare kan smide ud over civile boligkvarterer i Libanon. Det er krigsforbrydelser. Det skal også stoppes. Hvis det havde været med i en FN-resolution, at der blev indført en våbenembargo over for Israel, så havde det været en meget mere afbalanceret FN-resolution.

Formanden:

Tak til hr. Rune Lund. Så er det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil meget gerne takke for den meget brede og meget fornuftige tilslutning her i Folketinget til, at vi kan sende skibe af sted til den internationale styrke – FN-styrken, som den hedder – som vi drøfter i dag, og som skal være med til at hjælpe den libanesiske regering til at sikre, at der ikke kommer illegale våben ind i landet. Under debatten her har der været mange fremragende indlæg – og så har der også været et forsøg på at føre en debat, der ikke har så meget med denne sag at gøre.

Det drejer sig om at støtte den libanesiske regering, så den libanesiske regering har kontrol over territoriet og ikke kommer ud for, at private militser pludselig kan udløse en situation, som kommer til at føre til alle disse ulykker og tragedier, der ramte Libanon i sommer.

Libanons regering beder FN om at bidrage til at støtte den libanesiske regering, som nu for første gang har sendt soldater ned i det sydlige Libanon, hvilket er forudsætningen for, at regeringen har kontrol over det. Som det bliver sagt i forbindelse med møder med lederne i området, også da jeg havde møde med Abbas i sin tid og især på en pressekonference i Ramallah, drejer det sig om at få én præsident, flere partier og én hær. Hæren skal altså være under regeringens kommando og indsigt. Ellers har regeringen ikke kontrol over landet og kan komme ud for situationer, som er til dyb skade for landet.

Derfor drejer det her sig om, at vi skal støtte Libanons regering. Det er Libanons regerings mulighed for at få en sammenhængende stat,

som kan leve, og hvor man kan træffe sine egne beslutninger. Derfor besluttede vi i 2004, at Syrien skulle ud af Libanon. Det kom Syrien så. I den forbindelse blev det vedtaget i FN både i 2004 og i 2006, at der ikke skulle være private militser. Der skulle altså ikke være illegale våben i landet. Det var der så alligevel, og det var så det, der viste sig at være en del af hele konflikten her i sommer.

Kl. 11.10

Så lad os nu holde fokus klart: Dette er et forsøg på at hjælpe en fri stat til at forblive fri for Syrien, til at forblive en demokratisk stat, hvor der altså er en demokratisk valgt regering, der har kontrol over våbnene i landet. Det beder de om hjælp til, lad os nu holde det fokus klart. Det er en hjælp til en ny spinkel stat i Mellemøsten, som vi vil gøre alt for at kunne sikre en fremtid som et demokratisk og frit samfund.

Det er også derfor, det er meget vigtigt, at vi gør, hvad vi kan med hensyn til genopbygning og humanitær assistance. Der er jeg enig med de ordførere, der har sagt det og efterlyst det. Men jeg vil godt understrege, at EU og Danmark faktisk har leveret og selvfølgelig også er indstillet på at levere mere. Så vidt jeg kan forstå, mener man, at der er givet rigelige beløb til den humanitære assistance.

Jeg er enig med den ordfører, som sagde, at nu kan det jo ikke nytte noget, at det så er Iran, der rykker ind. Og det gør de jo ved alle de penge, de leverer, friskrykte dollar, petrodollarsedler, til Sydlibanon og andre steder. Det er vigtigt, at EU er til stede. Det er vigtigt, at EU-landene er til stede, og på Stockholmkonferencen gav vi jo også et betragteligt beløb, både EU og de enkelte lande. Jeg tror, Danmark ligger i front pr. hoved med det bidrag, vi har givet.

Der vil jeg også understrege, som flere ordførere har efterlyst, at det er en humanitær indsats, og det er en genopbygningsindsats. Vi har også tilbudt, er svaret til flere ordførere, at vi selvfølgelig vil gøre, hvad vi kan, for at få forhindret, at disse klyngebomber, der ligger rundt omkring, kommer til at udøve skade. Jeg vil godt her præcisere, at jeg over for den israelske udenrigsminister har sagt, at anvendelse af klyngebomber, så man risikerer at ramme civile, ikke er acceptabelt. Så den danske position er klart tilkendegivet i den sag. Jeg kan vende tilbage til det om lidt.

Så vil jeg godt svare hr. Morten Helveg Petersen, for det giver mig anledning til at fortælle om, hvad vi har gjort. For jeg hører jo pludselig

hr. Steen Gade sige i en enkelt venlig bemærkning i en i øvrigt fremragende tale, at vi måske ikke handlede godt nok fra starten, og hr. Morten Helveg Petersen mener heller ikke, at vi har udfoldet selvstændig tænkning.

Jeg har nu altså ikke hørt, heller ikke i Nævnet, nogen forslag, som er anderledes end det, regeringen har gjort. Så der er altså nogen, der ikke har udfoldet selvstændig tænkning, og nogen, der ikke har tænkt, men sådan er det jo ikke. Selvfølgelig har vi både tænkt og ført selvstændig tænkning. Der har ikke været nogen forslag, som adskiller sig fra regeringens handling.

Men lad mig præcisere her, når jeg får mulighed for det i Folketingssalen, at den danske regering har handlet meget selvstændigt. Men man handler selvfølgelig sammen med andre, ellers når man ikke et resultat. Jeg vil godt understrege, at den resolution er et godt samarbejde mellem de 15 lande.

Jeg var derovre i slutforhandlingerne – også direkte, ellers har det været over telefonen – og havde fremragende samtaler med Libanon, Qatar, Emiraterne og ligaen, og det er helt tydeligt, at den arabiske verden også trak i retning af denne resolution. Så når man siger ensidig, vil jeg godt understrege, at den arabiske verden har været tæt involveret i tilblivelsen af den her.

Med hensyn til hvad Danmark har gjort, ja, så måtte vi jo først evakuere, og jeg takker for de venlige ord, der har været om evakueringen. Der vil jeg godt understrege, at der var stor lydhørhed for de danske ønsker, og vi var også dem, der stort set fik folk først ud. Jeg talte med Israel, jeg talte med Libanon, jeg talte med Syrien, og vi fik meget hurtigt organiseret så god en hjemrejse som overhovedet muligt.

Men så kom den politiske side af sagen, og det er selvfølgelig den, hr. Morten Helveg Petersen tænker på. Den 21. juli siger vi i en tale i den første debat, der er i Sikkerhedsrådet, at vi ønsker et stop for krigshandlingerne øjeblikkelig. Jeg har så senere hørt nogen sige, at vi skulle have sagt våbenhvile, og der har jeg forklaret, at det ville vi meget gerne sige, og det var også med i talen, men våbenhvile tager altså tid at forhandle. Det først fornødne er jo, at folk holder op med at skyde på hinanden, og så forhandler man en våbenhvile, når de er holdt op med at skyde hinanden.

Jeg tror nok, det er ganske klart nu, at det var det klogeste, man kunne gøre. Det var også den franske position: Stop krigshandlingerne, for en

våbenhvile tager altså tid at få forhandlet. Det er det, nogen har taget fejl af i den offentlige debat. Hvis vi går og siger våbenhvile, så tager det meget længere tid at få stoppet krigshandlingerne, end hvis vi siger: Stop nu de krigshandlinger, og se så at få lavet en våbenhvile.

Det har vi arbejdet meget med. Jeg har personligt været i kontakt med Libanon, Israel, Syrien, Qatar som nævnt, ligaen, Emiraterne og USA; og den 1. august drøftede vi det i EU. Danmark og Frankrig arbejdede faktisk sammen om den resolution, som endte med at blive 1701, på trods af de myter, der har været i pressen.

Jeg mangler stadig væk at høre, at nogen ville have foretaget noget andet end det, vi gjorde, have haft et andet forløb end det, vi havde. Jeg har heller ikke set nogen være hurtigere med bolden, end den danske regering var, men lad det nu være. Jeg synes bare, da dette er den første offentlige debat, vi har, at jeg godt ville præcisere, at den danske regering altså hele tiden har valgt sin kurs og selvfølgelig drøftet det med parterne i striden og med vores partnere i Sikkerhedsrådet.

Kl. 11.15

Vi har også med det samme bevilget bistandsministeren penge til humanitær bistand og øget beløbet på Stockholmkonferencen. I november kommer der igen en konference, som skal se på, om der er yderligere behov for genopbygning, og Verdensbanken vil senere her i september også se på, hvad den kan gøre. Det sker i Singapur den 21. september, og her vil man også drøfte hjælpen til Libanon, så Stockholmkonferencen det er ikke det sidste, der er sket. Der kommer mere, men det skal selvfølgelig være efter en vurdering af situationen på stedet.

Angående klyngebomberne har jeg jo sagt, at det er uacceptabelt at bruge dem dér, hvor man kan ramme civile. Klyngebomber er ikke forbudt ifølge krigens love, men som hr. Morten Helveg Petersen så rigtigt sagde, må de ikke bruges mod civile, og jeg har jo også sagt over for Israel, at det er uacceptabelt. Jeg konstaterer også, at der i Amerika er en offentlig debat om den amerikansk-israelske aftale, og amerikanerne ser på, om den er blevet brudt. Vi er jo ikke en del af den amerikansk-israelske aftale, men vi kan gøre det, at vi gør det klart, at de bomber ikke må bruges mod civile, og vi kan med vores minerydningskompetence være med til at afhjælpe situationen for libaneserne.

Så skal jeg give nogle svar på nogle ganske få spørgsmål, jeg har fået fra hr. Skibby. Jeg har

svaret på hr. Steen Gades spørgsmål om den iranske hjælp til Syddlibanon, men her drejer det sig om, hvorvidt Europa er der, og om Europa ses. Vi drøftede det med Solana, da han var her i byen i går, og jeg går ud fra, at hr. Steen Gade også havde mulighed for det i løbet af dagen.

Hr. Skibby spørger, om Iran vil forsøge at levere våben ad søvejen, og jeg er glad for, at hr. Steen Gade, tror jeg det var, igen understregede vigtigheden af det sømilitære. Nogle har jo talt om at overflytte soldater fra Irak osv. Jeg ved godt, at der er nogle partier, der er imod, at vi er i Irak, men lad det ligge.

Hr. Steen Gade var inde på noget meget vigtigt, nemlig at det sømilitære faktisk er væsentligt, og det er også mit svar til hr. Skibby, for det er jo her, der er størst risiko for, at tingene kan komme ind. Grænsen mellem Syrien og Libanon tror jeg nok skal blive bevogtet, og der er jo også forhandlinger i gang om det. Der er et stort landmilitært kontingent, der vil holde øje med det, der er jo 15.000 libanesiske styrker, og der er også ca. 10.000 FN-tropper.

Men på havsiden, på søsiden er der jo ikke noget, og det vil sige, at det vil være utrolig let at skibe våben ind ad søvejen. Jeg tror, der er en 250 km lang sølinje, så hvis kysten ligger ubevogtet, er der selvfølgelig en stor risiko for, at den bliver brugt, når der er så stor fokus på, at der ikke må ske noget på landevejene. Det er jo også derfor, Israel siger, at de først vil hæve deres søblokade, når der kommer et maritimt bidrag.

Derfor har vi faktisk – igen til dem, der mener, at vi ikke handlede hurtigt nok – sagt fra starten, at vi kan levere et sømilitært bidrag. Jeg tror såmænd egentlig, vi var de første, der overhovedet tilbød et sømilitært bidrag, og under sikkerhedsrådsmødet i New York meddelte jeg FN, at hvis resolutionen gik igennem, ville vi tilbyde et sømilitært bidrag, fordi jeg opfattede kyststrækningen som akilleshælen. På det tidspunkt i forhandlingerne talte man kun om landstyrker, men vi har altså tilbudt det.

Så kommer spørgsmålet, om den logistiske støtteenhed på Cypren er relevant, hvis der nu ikke bliver brug for korvetten. Nej, hvis der ikke bliver brug for korvetten, vil der være brug for færre på Cypren, for så er der brug for en mindre støtteenhed.

Bruttoudgifterne på årsbasis kan jeg ikke give oplysning om her på stedet – ikke fordi jeg ikke kan regne dem ud, men fordi de afhænger af FN-refusionen, og FN-refusionen er jo ikke aftalt

og afgjort endnu. Derfor er det tal, som står i beslutningsforslaget, rigtigt, for derfra skal vi jo senere fratække FN-beløbet, og det er ukendt, hvor stort det bliver. Vi kan arbejde mere præcist videre med det i udvalget, men det er altså det svar, jeg kan give i dag, for vi kender ikke FN-refusionen.

Enhedslisten tror jeg at jeg har svaret undervejs, og hr. Steen Gade har jeg også svaret, så jeg er egentlig igennem. Men jeg vil bare i al almindelighed sige om Enhedslistens antiisraelske politik: Skal man svigte Libanon, bare fordi man ikke kan lide Israel? Det forekommer mig ikke særlig logisk. Men det vigtige i dag er jo, at alle partier og alle folketingsmedlemmer minus seks tager FN's appel alvorligt og tager ønsket om at støtte et frit, selvstændigt og fredeligt Libanon alvorligt, og det takker jeg meget for.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til udenrigsministeren. Først fra hr. Rune Lund.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

At Enhedslisten skulle være antiisraelsk er altså noget af det værste vi, jeg har hørt i denne Folketingsal indtil nu.

Kl. 11.20

Enhedslisten er ikke antiisraelsk. Vi går ind for en tostatsløsning, som bygger på, at palæstinsere og israelere lever i fred med hinanden, i respekt for hinanden og i demokratiske stater. Det er vores vision, det er det, vi kæmper for, og det bygger på FN's resolutioner. Det er da rigtigt, at vi ikke går ind for, at Israel fører angrebskrige, at Israel bruger overdreven magt anvendelse, og at Israel har besat områder, som de ikke må besætte, og som er ulovligt besat ifølge international lov. Men det er jo ikke antiisraelsk politik, det er ganske almindelig fornuft.

Men det, som jeg godt kunne tænke mig at spørge udenrigsministeren om, er: Hvordan vil udenrigsministeren sikre, at det her ikke bare bliver en pause i krigshandlingerne, men at det bliver noget, som fører til en reel fredsproces? Her synes jeg altså, at når man kigger på våbenembargo over for Hizbollah, må man også kigge på en våbenembargo over for Israel og Israels muligheder for at forsyne sig med f.eks. klyngebomber. Er det noget, som kunne indgå i noget, der ville føre frem mod en fredsproces, eller har udenrigsministeren andre tanker?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg tager ad notam, at Enhedslisten ikke er anti-israelsk. Det er jeg glad for, men det lyder bare sådan.

Men det næste spørgsmål var jo vigtigt:

Hvordan vil vi sikre, at det ikke bare bliver en pause? Det er et meget vigtigt spørgsmål. Der er jo lavet mange fredsplaner og lavet mange forsøg, vi har selv været involveret i køreplanen for fred, og den er jo ikke blevet nogen stor succes, selv om den stadig er det eneste, der foreligger af planer. Det er et afgørende spørgsmål, som hr. Rune Lund stiller her.

Det er jo derfor, vi har været enige om i FN's Sikkerhedsråd, at nu skal vi lave noget, som betyder, at vi ikke vender tilbage til situationen fra før. Det har været kodeordet hele tiden, og det er altså derfor, vi mener, at der ikke skal illegale våben ind i landet. Den tidligere situation ville jo betyde, at Hizbollah kunne underminere den libanesiske stat ved at udløse en krig, og at Hamas kunne underløbe en fredsløsning mellem Israel og Palæstina, som de store stater kunne blive enige om, for Hamas og Hizbollah anerkender jo ikke Israels eksistens.

Det, der er hele problemet, er jo, at der er regeringer, som man godt kan lave aftaler med – jeg tror faktisk, man hurtigt ville kunne lave de aftaler – men at Hizbollah og Hamas vil gøre alt, hvad de kan, for at forhindre, at de bliver efterlevet, og vil prøve at ødelægge enhver fredssituation. Det er problemet, og det er derfor, afmilitariseringen af militser i Gaza og Libanon er så vigtig, så regeringerne kan styre forløbet.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg synes desværre, det lyder, som om udenrigsministeren ikke har den brede, balancerede tilgang, som jeg tror er nødvendig for på lang sigt at skabe fred i Mellemøsten.

Guderne, eller hvem det nu måtte være, skal vide, at Enhedslisten bestemt ikke er nogen tilhænger af Hamas eller Hizbollah – tværtimod, de står for nogle helt andre politiske ideer og idealer, end Enhedslisten står for. Men der er da ikke nogen tvivl om, at Hizbollah ville indstille kamphandlingerne øjeblikkelig, hvis Israel trak sig tilbage fra Shebaa Farms, det ulovligt besatte libanesiske område. Hamas, som overholdt en våbenhvile i halvandet år, har jo rykket sig utrolig meget og reelt accepteret og anerkendt staten

Israels eksistens ved at gå ind i forhandlingerne på den måde, de faktisk har gjort, vil jeg sige, så det er jo ikke, fordi at tingene ikke har rykket sig.

Jeg må sige, at i den forbindelse synes jeg at udenrigsministeren også må fokusere på, hvad det er, Israel gør, og udenrigsministeren svarede ikke på mit spørgsmål: Ville en våbenembargo over for Israel ikke være fornuftig, når vi nu har at gøre med et land, som begår krigsforbrydelser, og som har smidt klyngebomber ud over civile boligområder?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Må jeg præcisere, at det er de illegale våben, denne resolution ikke vil have ind i området, og at det er Libanons 7-punkts-plan, vi lægger os meget tæt på. Lad nu være med at forvride tingene. Der er ikke nogen våbenembargo mod Libanon, som hr. Rune Lund sagde tidligere, men nu har rettet, og der er derfor heller ikke nogen våbenembargo mod den lovlige israelske stat.

Klyngebomberne er et særskilt kapitel. De er lovlige, men det er ulovligt at bruge dem mod civile. Det er det, der skal undersøges, og det har jeg også foreholdt Israel.

Men den palæstinensiske tilgang er vigtigere, og her siger hr. Rune Lund, at Shebaa Farms er et ulovligt besat libanesiske område. Jamen så har hr. Rune Lund jo løst det problem, men der er bare det ved det, at hr. Rune Lund også er den eneste i verden, der har løst det, for Syrien har ikke afleveret Shebaa Farms til Libanon. Det, der er tale om, er, at ifølge FN's afgørelse fra 2000 er det stadig kun godtgjort, at det er syrisk, og det vil sige, at nu har hr. Rune Lund pludselig løst problemet med at tage et landområde fra Syrien og lægge det ind i Libanon. Ja, det er jo en genial tilgang.

Men i den resolution, som hr. Rune Lund ikke rigtig bryder sig om, står der jo også helt præcist, at generalsekretæren skal komme tilbage med en vurdering af, hvordan spørgsmålet om Shebaa Farms kan løses. Afleverer Syrien Shebaa Farms til Libanon, synes jeg også, at Libanon skal have dem, med det har Syrien faktisk ikke gjort endnu. De siger, de vil gøre det, men de har ikke gjort det. Det har de sagt i årevis, også til mig personligt, og det kræver bare et lille brev til FN, men det lille brev til FN er aldrig skrevet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nej, men det er jo også derfor, vi har problemet med, om der kommer en varig løsning med Shebaa Farms, med Golanhøjderne og med de ulovlige besættelser på Vestbredden, hvor Israel nu udvider deres bosættelser, og med det, der sker i Gazastriben.

Kl. 11.25

Det er jo derfor, at det, der savnes, er, at man går langt hårdere til Israel, og derfor er det også lodret forkert – det ved udenrigsministeren også godt – at alle partier i Det Udenrigspolitiske Nævn hele tiden bare har bakket regeringen op. Vi har hele tiden sagt, at hvis der ikke kommer en hårdere optræden, en skarpere og mere præcis optræden og skarpere krav til Israel, kommer der ikke nogen fred, så kommer der højst en pause i krigen. Det har vi sagt gang på gang.

Derfor vil jeg også gerne spørge her i dag om USA's ansvar. Det var jo USA, der trak tiden ud i Sikkerhedsrådet, så der ikke kom nogen våbenhvile, det var USA, der leverede våbnene til Israel, herunder klyngebomberne, og jeg har spurgt flere gange: Har Danmark skarpt og utvetydigt sagt fra over for USA? USA har ansvar for, at konflikten tog så lang tid og antog det omfang, som den fik, for USA kunne have stoppet krigen i Libanon på én dag, og har Danmark klart og tydeligt sagt fra over for USA?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen hvad har det med sagen at gøre? Hvad i alverden har det med sagen at gøre? Det her drejer sig altså om, at vi hjælper Libanon med en sømilitær styrke for at beskytte kysterne, så der ikke kommer illegale våben ind og konflikten ikke bliver genoptaget. Det har da ikke noget som helst med det andet at gøre.

Men jeg synes, Enhedslisten prøver at sige noget fornuftigere end det pjat ude i margenen af sine taler. Enhedslisten har jo fat i noget seriøst, og det har de også været i nogle af deres spørgsmål om, hvordan vi kommer videre. Men jeg synes nok, den danske regering har været meget aktiv, både med køreplanen og med det arabiske initiativ og med vores indsats i Sikkerhedsrådet for denne resolution, her også sammen med Frankrig. Resolutionen har jo, som hr. Steen Gade hele tiden understreger over for Enhedslisten, rent faktisk sikret, at der kom en våbenhvile. Nu skal vi bare sikre, at den holder,

men det er en meget svær opgave, for intet har endnu holdt dernede, så det er ikke enkelt.

Jeg er helt enig med hr. Aaen i, at det kræver, at vi får brugt alt dette her som afsæt til en samlet løsning, for ellers vil det hele gentage sig. En samlet løsning betyder også en tostatsløsning, men det er nu altså ikke Enhedslistens opfindelse. Vi er faktisk mange, der hele tiden er gået ind for en tostatsløsning, som også vil betyde, at spørgsmålet om Golanhøjderne og Shebaa Farms bliver løst, men lad nu lige Syrien og Libanon blive enige om, hvor de skal ligge, så vi ikke kommer til at tage fra den ene, hvad vi ikke burde have givet til den anden og omvendt. Vi skal have fredsslutninger, og den arabiske verden skal være enig om, at Israel er kommet for at blive.

Jeg har drøftet spørgsmålet med Den Arabiske Liga og de andre arabiske lande, jeg har nævnt, på et møde med dem, hvor jeg sagde: Forudsætningen for en Melle møstkonference, som jeg arbejder konstruktivt med, er, at man accepterer Israels eksistens, ellers har den jo ikke nogen mening. Vi gør os overvejelser om det i Sikkerhedsrådet, vi gør os overvejelser om det i EU, og vi gør os overvejelser sammen med Den Arabiske Liga og andre arabiske lande om, hvordan vi kan komme videre og undgå, at den tidligere situation vender tilbage. Her har Enhedslisten ret, men det er vi jo alle sammen enige om.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er vi, men vi er ikke enige om, hvordan vi kommer dertil. Det er her, jeg synes det halter, og det er også det basale, når vi ikke synes, der bare kan stemmes ja til forslaget i dag.

Man må begynde at tage skridt over for Israel, så de kan mærke, at det er alvor, man må stoppe den økonomiske støtte, de får via EU, og man må langt stærkere sætte ind på, at de trækker sig fra de besatte områder, holder op med at bygge nye boliger og trækker sig fra de boliger, de har bygget på ulovligt område. Danmark og EU må indtage en meget skarpere holdning over for både USA og Israel, sådan som vi har efterlyst hele tiden – jeg går ud fra, at udenrigsministeren selv vil bekræfte, at det har vi faktisk gjort i Nævnet, og at det ikke er noget, vi lige har fundet på i dag. Vi har hele tiden sagt, at uden en skarpere holdning over for USA og Israel bliver der ingen fred, så bliver der kun en pause.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det vil jeg gerne bekræfte. Jeg beklager, at jeg inddrog Enhedslisten blandt dem, der i Nævnet har været i dialog med regeringen om, hvordan vi kan komme videre, for det har Enhedslisten ikke været. Vi har jo hele tiden vidst, at Enhedslisten ville være imod.

Men hvordan kommer vi så dertil? Det er det, der er afgørende, det er en væsentlig debat. Vi er enige om, at Libanon skal være et frit, selvstændigt og demokratisk land, og at der ikke skal være private militser, der kan underminere regeringen.

Så kommer vi til det næste spørgsmål, nemlig Israels tilbagetrækning. Ja, vi ønsker jo også tilbagetrækning til plus/minus 1967-grænserne efter forhandlinger, og her er vi jo i den situation, at Israel faktisk nu har fået en regering, som har køreplanen for fred stående i sit valggrundlag og i sit partiprogram. Regeringens vicestatsminister sagde i går eller forgårs: Vi må tilbage til køreplanen for fred.

Kl. 11.30

Israel har altså en regering, som gerne ville trække sig ud fra de besatte områder, men da det ikke kunne ske efter forhandlinger, ville den bare trække sig ud fra Gaza og fra Vestbredden, og det er jo derfor, Israel pludselig blev kastet ud i en overlevelseskamp. Det synes jeg ikke man skal glemme, for der er et Hizbollah og et Hamas, som ikke vil acceptere en tostatsløsning, altså ikke acceptere, at Israel bare trækker sig tilbage til grænserne før 1967, for de vil have Israel smidt helt ud i havet. Derfor synes jeg, man skal forstå, når man skal vurdere situationen derne-

de, at der er kommet et nyt moment ind, nemlig to meget stærke militser, som ikke ønsker at acceptere en fredsløsning med Israel. Det komplicerer sagen yderligere, og det er derfor, det er så vigtigt, at vi bidrager til, at regeringerne får kontrol over deres territorium.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes torsdag den 14. september 2006 kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 11.31
